

ΠΕΝΥ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΧΩΡΙΣ ΔΙΧΤΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χωρίς δίχτυ ασφαλείας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πένυ Παπαδάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιοπούλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Πένυ Παπαδάκη, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Joana Kruse/Archangel Images, dani3315/123 RF Stock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0515-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιά.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Π Ε Ν Υ Π Α Π Α Δ Α Κ Η

ΧΩΡΙΣ ΔΙΧΤΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Αφιερωμένο στον Μιχάλη μου!

Θερμά ευχαριστώ στον κύριο Χαράλαμπο Χρήστου
για τις πολύτιμες πληροφορίες του.

Οι άνθρωποι που πάνε μπροστά σ' αυτόν τον κόσμο είναι αυτοί που σηκώνονται, αναζητούν τις συνθήκες που θέλουν, κι αν δεν τις βρουν, τις διαμορφώνουν μόνοι τους.

ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΕΡΝΑΝΤ ΣΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εκείνη...	15
Οι μάσκες πέφτουν	21
Η γνωριμία	25
Η αποκαθήλωση	37
Ζωή σε αποσύνθεση	45
Μια κάποια λύση	51
Σε θέση μάχης... ..	55
Η ρήξη	65
«Θα σου έχω έτοιμο γλυκό του κουταλιού».....	69
Τελική αναμέτρηση	73
Πάλης ξεκίνημα	79
Μια ηλιαχτίδα	85
Πωλείται ελπίδα με δόσεις	91
Αριστοτέλης	99
Πατέρας και γιος	105
Το ζύγι	111
Έξοδος κινδύνου	119
Η γλυκιά μυρωδιά της νοσταλγίας.....	125
Τέλος γάμου	129
Διαγραφή χρεών	139

Ουδέν μονιμότερον...	143
Το τέλος του Χρήστου	155
Νικηφόρος-Νανά	163
Οι ενοχές	171
Ζωή σε νέα βάση	185
Στα Γιάννενα	193
Η συμφιλίωση	213
Η απώλεια	217
Το πρώτο τηλεφώνημα	225
Η πρόταση	235
Η άρνηση	251
Πάλι από την αρχή	259
Ο μεγάλος αδελφός	265
Ο έρωτας...	277
Η μάνα	283
Τα παιχνίδια της μοίρας	295

ΕΚΕΙΝΗ...

Το εικοσάευρω άλλαξε χέρια με μια αστραπιαία κίνηση. Το στοίχημα ήταν στοίχημα κι έπρεπε να πληρωθεί άμεσα, αυτή ήταν η συμφωνία.

«Που να πάρει η οργή! Άργησε σήμερα κι είπα μήπως βγάλω κι εγώ τίποτα, αλλά ποιος έχασε την τύχη...»

«Μυστήριο τρένο, πάντως».

«Ναι, πολύ».

Το βλέμμα των δύο συναδελφών, του Νάσου και του Βασίλη, καρφώθηκε για άλλη μια φορά στην οθόνη που είχαν μπροστά τους για να παρατηρούν την κίνηση στην προβλήτα του μετρό, εστιάζοντας στη γυναικεία φιγούρα που τους είχε κινήσει την περιέργεια. Πού και πού, και μόνο λόγω καθήκοντος, τα μάτια ξεκολλούσαν από πάνω της και έκαναν έναν γρήγορο έλεγχο στους άλλους επιβάτες, αλλά σαν μαγνήτες γυρνούσαν άθελά τους στη γνώριμη πια εικόνα αυτής της παράξενης και άγνωστης γυναίκας.

Έναν μήνα τώρα, ερχόταν πάντα στις εφτά το απόγευμα κι έφευγε στις εννιά το βράδυ.

Δεν κοιτούσε κανέναν, δε μιλούσε σε κανέναν κι ας

την είχαν προσεγγίσει διάφοροι. Δεν ενδιαφερόταν για τις αναγγελίες των μεγαφώνων, ούτε για τις διάφορες αναρτήσεις στους ηλεκτρονικούς πίνακες που ενημέρωναν για εκδηλώσεις και γιορτές. Απλώς... ήταν κι εκείνη όπως πολλοί άλλοι εκεί, κι έφευγε την ώρα που τελείωνε και η δική τους βάρδια.

Εκείνη...

Δεν είχε ακόμη όνομα. Δεν είχε ιστορία, δεν είχε τίποτε άλλο πέρα από ένα μυστήριο που κάλυπτε την ύπαρξή της. Εμφανίστηκε ξαφνικά, θα έφευγε κάποια στιγμή ξαφνικά, και μέσα από το μόνιτορ κανένας δεν ήταν σίγουρος για τα χαρακτηριστικά της. Εμφανιζόταν από την είσοδο της γραμμής του Αγίου Δημητρίου και χανόταν στην έξοδο της γραμμής του Αιγάλεω. Το λυγρό κορμί της διέσχιζε αγέρωχα όλη την προβλήτα, από τη μια άκρη ως την άλλη, και καθόταν πάντα στο τελευταίο κάθισμα της σειράς των μεταλλικών καθισμάτων. Αν τύχαινε και καθόταν άλλος επιβάτης, εκείνη στεκόταν όρθια, παρότι μπορεί να υπήρχαν κενά καθίσματα δίπλα του. Περίμενε υπομονετικά να έρθει ο επόμενος συρμός για να πάρει τον καταληψία της θέσης της μαζί του, και τότε πήγαινε και καθόταν σαν τη βασίλισσα στον θρόνο της, σταύρωνε τα πόδια της σε ένα άκρως θηλυκό σταυροπόδι και κάρφωνε το βλέμμα στο ηλεκτρονικό ρολόι που κατάπινε τα δευτερόλεπτα πριν προλάβεις να τα δεις και να τα μετρήσεις.

Σε αυτές τις δύο ώρες δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, ούτε καν για να αλλάξει πόδι στην πολύωρη

στάση του. Μέχρι που ένα αόρατο σήμα τής υπενθύμιζε πως έφτασε η ώρα να φύγει, και τότε χαμήλωνε το κεφάλι λες και υποτασσόταν στη μοίρα της, έπαιρνε την τσάντα της και εξαφανιζόταν.

Ο τρόπος που περπατούσε και που τηρούσε σχεδόν ευλαβικά το πρόγραμμά της έδειχνε άνθρωπο συγκροτημένο και πάρα πολύ πειθαρχημένο. Μόνο σήμερα, ακριβώς έναν μήνα μετά την εμφάνισή της, άργησε μισή ώρα, και οι δύο συνάδελφοι ένιωσαν να χάνουν κάτι κι από το δικό τους πρόγραμμα. Πόσο εύκολα μπορεί να κολλήσεις σε κάτι ξένο όταν είναι να σε βγάλει από τα δικά σου συνηθισμένα μονοπάτια. Ακόμη κι αυτό το βαρετό για άλλους σκηνικό είχε γίνει μια συνήθεια που έσπαγε την επαγγελματική ρουτίνα η οποία κόντευε να τους τρελάνει.

«Πάει να βάλουμε ένα στοίχημα για το όνομά της;»

«Ο τζόγος θα σε φάει εσένα».

«Φοβάσαι, ε;»

Ο Βασίλης κοίταξε τον πάντα ενθουσιώδη Νάσο και χαμογέλασε.

«Έλα, ένα εικοσάρικο ακόμη», επέμενε ο Νάσος.

«Κατάλαβα, δε βγαίνουν εύκολα τα έξοδα της γέννας της γυναίκας σου. Λοιπόν, για να τελειώνουμε, δε με ενδιαφέρει ούτε πώς τη λένε, ούτε από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Κάποια στιγμή θα σταματήσει κι αυτή η τρέλα, όπως τόσες που έχουμε δει εδώ μέσα».

Ο σοβαρός τόνος του Βασίλη έκοψε κάθε διάθεση του Νάσου για πλάκα. Όταν επιστράτευε αυτό το ύφος ο συνάδελφός του, όλοι σταματούσαν και υπά-

κουαν. Ήταν ο προϊστάμενός τους κι αυτό όφειλαν να το σέβονται, άσχετα αν ο ίδιος δεν το επεδίωκε παρά μόνο όταν τα πράγματα ξέφευγαν, όπως τώρα.

Η βάρδια τελείωσε και η τελευταία ματιά και των δύο έπεσε πάνω στην άγνωστη που έστριβε για να κατεβεί τα σκαλιά που θα την οδηγούσαν στο άγνωστο.

Τετάρτη βράδυ και η ησυχία αυτής της χειμωνιάτικης νύχτας ήταν ακριβώς ό,τι επιζητούσαν και οι δύο έπειτα από μια κουραστική και θορυβώδη μέρα. Ο Νάσος θα έτρεχε με λαχτάρα στη γυναίκα του που κυοφορούσε το πρώτο τους παιδί, και ο Βασίλης θα πήγαινε όσο πιο αργά μπορούσε στο δικό του σπίτι για να αποφύγει τις πολλές και βαριές κουβέντες που αντάλλαζε συχνά με τη δική του γυναίκα. Ύστερα από είκοσι χρόνια γάμου δεν είχαν και πολλά να πουν. Τα είχαν πει όλα και τα περισσότερα προτιμούσε να τα ξεχάσει. Τα χειρότερα λόγια ήταν αυτά της σιωπής, που το μυαλό ουρλιάζει, θέλει να φωνάξει, να βρίσει... κι όμως το στόμα μένει ερμητικά κλειστό. Ευχόταν να είχε τη δύναμη να τα κλειδώσει σε ένα κουτί μεταλλικό και να τα πετούσε μαζί με τη μαύρη του ψυχή στη θάλασσα. Κατάπие όμως, όπως έκανε τόσα χρόνια, τις επιθυμίες του, τον εγωισμό και την ανάγκη του, και έβαλε μπρος το αυτοκίνητο για το σπίτι.

Πού πάω, μωρέ; Γιατί πάω; Γιατί δεν κάνω μεταβολή να φύγω, να εξαφανιστώ; σκεφτόταν. Κι όσο σκεφτόταν κι αντιδρούσε τόσο το πόδι πατούσε γκάζι και το χέρι άλλαζε μηχανικά τις ταχύτητες. Να μπορούσε να ξεριζώσει τους υαλοκαθαριστήρες από το παρ-

μπρίζ και να τους χώσει στα μάτια του, στην ψυχή του, στο μυαλό του, για να καθάριζαν την τρικυμία που ένιωθε κάθε φορά που γύριζε σπίτι του. Σπίτι του. Έφτασε κιόλας... Τι μεγάλη δύναμη που έχει η συνήθεια!

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ

Η Άννα πέταξε τα κλειδιά μηχανικά πάνω στο τραπέζι, και μόνο από τον θόρυβο της πτώσης συνειδητοποίησε πως είχε χάσει την ικανότητά της να τα πετά σωστά.

Είχε χάσει. Αυτό το ρήμα είχε γίνει ένα με το πετσό της τον τελευταίο καιρό.

Κάθισε βαριά στην αγαπημένη της θέση δίπλα στο παράθυρο και τράβηξε τις κουρτίνες. Της άρεσε να βλέπει τη βροχή να κυλιέται ερωτικά πάνω στα τζάμια και να σχηματίζει άναρχα ρυάκια. Της άρεσαν οι βροντές, ακόμη και οι αστραπές, οτιδήποτε μπορούσε να της δείξει πως υπάρχει κάτι που να σπάει τη μονοτονία και το κενό μέσα της.

Ο θόρυβος από τα κλειδιά στην πόρτα την έβγαλε από τις σκέψεις της που έτσι κι αλλιώς δεν είχαν κανένα νόημα.

«Καλώς τον. Γύρισες; Πώς πήγε η μέρα σου;»

Ο Χρήστος τής έριξε ένα βλέμμα σαν να της έλεγε: *Είσαι ηλίθια*; «Τι φαΐ έχουμε; Πεινάω σαν λύκος».

Η Άννα κατάπие την πίκρα της για την αδιαφορία

του. Ούτε μια καλησπέρα, ούτε ένα στοιχειώδες ενδιαφέρον για την υγεία της. Πόσο άλλαξε, ή μάλλον πόσο ξεδιάντροπα αποκαλύφθηκε το πραγματικό του πρόσωπο. Ο άντρας της δεν ήταν έτσι, ή τουλάχιστον δεν έδειχνε έτσι. Άλλαξε ξαφνικά μόλις του ανακοίνωσε την απόλυσή της από την εταιρεία όπου είχε χαραμίσει τα καλύτερα και πιο παραγωγικά χρόνια της ζωής της. Έπειτα από είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια, που θυσίασε τα πάντα γι' αυτή τη δουλειά, της ανακοίνωσαν ψυχρά πως απολύεται. Την ευχαρίστησαν βεβαίως για τις πολύτιμες υπηρεσίες της, μα στο πλαίσιο της γενικότερης κρίσης, της είπαν ότι αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στον υπέρογκο μισθό της. Απέλυσαν αυτή, που την αποκαλούσαν σιδηρά καρδιά και ψυχή του γραφείου. Αυτή που άνοιγε κι έκλεινε την εταιρεία με κλειδιά που μόνο σε εκείνη είχαν δώσει. Αυτή που δεν είχε ωράριο και προσωπική ζωή. Που η καλοκαιρινή της άδεια μετρούσε συνολικά έναν μήνα στα είκοσι πέντε χρόνια σκληρής δουλειάς. Αυτή που νόμιζε –όπως της φώναζε τώρα το βλέμμα του Χρήστου– πως είναι ανίκητη και αναντικατάστατη.

Στην αρχή τούς απείλησε πως θα πάει σε ανταγωνιστική εταιρεία και θα τους καταστρέψει. Εισ μάτην. Στη συνέχεια έριξε νερό στο κρασί της και στα πατώματα την αξιοπρέπειά της και τους πρότεινε να της δώσουν μειωμένες αποδοχές. Εισ μάτην.

«Κυρία Φιλίππου, όπως καταλαβαίνετε, με τον μισθό που σας δίνει η εταιρεία μπορεί να προσλάβει τρία άτομα και να βγάζουν τριπλή δουλειά».

«Μα η πείρα...»

«Αποκτάται».

«Και οι γνώσεις που απαιτούνται για μια τόσο δύσκολη θέση...»

«Επίσης».

«Μα θα χάσετε χρόνο».

«Ίσως, μα τώρα χάνουμε χρήμα».

«Κι εγώ; Πού θα πάω εγώ;»

«Ελάτε τώρα. Με τις γνώσεις σας και την πείρα σας όλο και κάτι θα βρείτε. Πάντα υπάρχουν ευκαιρίες για ανθρώπους αξιόλογους και τόσο ικανούς όσο είστε εσείς. Θα σας δώσουμε και μια συστατική επιστολή...»

Όλο το δηλητήριο που έσταζαν οι λέξεις «γνώση και εμπειρία» μαζί με το ειρωνικό χαμόγελο την έκαναν κομμάτια. Η σιδηρά καρδιά και ψυχή έλιωναν τώρα στο χυτήριο της σκληρότητας και της νέας τάξης πραγμάτων.

«Άννα, τι έχει να φάω, που να πάρει ο διάολος; Πάλι χάθηκες;»

«Έχει από χθες χυλοπίτες με κοτόπουλο».

«Χθесινό φαγητό να το φας εσύ. Φεύγω».

«Πού πας βραδιάτικα, βρε Χρήστο; Βρέχει έξω».

«Στη μάνα μου πάω, κυρα-Άννα. Στη μάνα μου, που σαν άξια νοικοκυρά μαγειρεύει κάθε μέρα φρέσκο φαγητό και δε μας τάισε ποτέ αποφάγια. Τα αποφάγια να τα φας εσύ που είσαι μαθημένη».

Η μέχρι πρότινος κυρία Φιλίππου, ο φόβος και ο τρόμος της μεγαλύτερης φαρμακευτικής εταιρείας στα Βαλκάνια, είχε γίνει η «κυρα-Άννα» που έτρωγε απο-

φάγια. Κι αν αυτό μέχρι χθες ήταν πλημμέλημα λόγω ελαφρυντικών, σήμερα είχε γίνει κακούργημα.

Η πόρτα που έκλεισε με δύναμη πίσω της της φάνηκε σαν πιστολιά στο ευαίσθητο νευρικό της σύστημα. Κάθισε ξανά στην πολυθρόνα και έβλεπε τη βροχή που είχε αναλάβει τον ρόλο τον δικό της κι έκλαιγε για το χάλι της.

Όχι, αυτή δε θα έκανε τη χάρη σε κανέναν να κλάψει. Αυτή ήταν δυνατή. Αυτή... έδειχνε δυνατή. Πάντα. Ίσιωσε την πλάτη της και πέταξε μέσα από τα δόντια της: «Στα τσακίδια!»

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Ο Βασίλης δεν είχε χρόνο ούτε για μια ματιά στη γνώριμη φιγούρα της προβλήτας. Ο Νάσος είχε ρεπό κι ο Κώστας, ο άλλος υπάλληλος που τον αντικαθιστούσε, είχε αρρωστήσει. Όλο το βάρος της ευθύνης είχε πέσει στις πλάτες μόνο δύο ανθρώπων, της δικής του και του Χρήστου, που περιπολούσε σε όλες τις προβλήτες του σταθμού με τη μεγαλύτερη κίνηση· του Συντάγματος.

Σάββατο βράδυ και τα πράγματα κάθε Σαββατοκύριακο ήταν έτσι κι αλλιώς δύσκολα. Τόσο για τους εργαζομένους όσο και για τους περιθωριακούς ανθρώπους που έψαχναν λίγη ζεστασιά και κάποια ανθρώπινη παρουσία στη μοναχική ζωή τους μέσα στους μπερδεμένους διαδρόμους του σταθμού. Ανεβοκατέβαιναν τις κυλιόμενες σκάλες με μια χαρά στα πρόσωπά τους, λες και ήταν μικρά παιδιά στο λούνα παρκ της γειτονιάς τους, κι όταν κουράζονταν, ξαπόσταιναν στα άβολα και μεταλλικά καθίσματα μόνο και μόνο για να ζεσταθούν. Η καθημερινότητά τους είχε εναρμονιστεί κι αυτή με τις συνήθειες των αστών. Καμιά βόλ-

τα στις πλατείες για να βρουν πελάτη να πουλήσουν τηνπραμάτεια τους. Την κάθε είδουςπραμάτεια. Ό,τι είχε ο καθένας για πούλημα πουλιόταν σε τιμή ευκαιρίας· κορμιά, ναρκωτικά, λαθραία τσιγάρα και κλεμμένα κινητά τηλέφωνα, μέχρι και ψυχές. Τι αξία έχει μια ψυχή; Καμία. Πολλοί, δε, από αυτούς την είχαν ήδη πουλήσει στον διάβολο, κι ίσως γιατί ήταν ο μόνος που τους φέρθηκε καλά. Μα τα Σαββατόβραδα ήταν ζόρικα ακόμη και για τους ζόρικούς αυτής της ζωής. Η μοναξιά χτυπούσε κόκκινο, και η κατάθλιψη ζωγραφιζόταν στα κουρασμένα από τη μάταια πάλη πρόσωπα. Αυτός ο συνδυασμός ήταν πολύ επικίνδυνος. Το αναμμένο σπίρτο απείχε χιλιοστά από το φιτίλι. Λίγο ήθελε να αρπάξει η φωτιά και να γίνει ολοκαύτωμα. Και μια τέτοια δύσκολη νύχτα ο Βασίλης ήταν μόνος στο κέντρο ελέγχου, με τα μάτια να τσουζουν και να τρέχουν από την κούραση και την υπερπροσπάθεια για να μην του ξεφύγει τίποτα.

Το κινητό του άρχισε να χορεύει στον ρυθμό της δόνησης, πηγαίνοντας γύρω γύρω από τον άξονά του.

«Τι τρέχει, Νάσο;»

«Ποπό, νεύρα! Πήρα να πω μια καλησπέρα».

«Την είπες; Καληνύχτα λοιπόν...»

«Βασίλη, όλα καλά; Θέλεις κάτι, θέλεις να έρθω;»

«Να κάτσεις στα αυγά σου και κοντά στη Μαργαρίτα σου, που ψάχνεις βραδιάτικα αφορμές για να το σκάσεις. Καλά είμαι, μην ανησυχείς. Λίγο κουρασμένος μόνο».

«Η δικιά σου είναι εκεί;»

«Καληνύχτα».

Η δικιά του. Πότε έγινε δικιά του μια ξένη γυναίκα που, εκτός από τη φιγούρα της, δεν είχε δει ούτε το πρόσωπό της από κοντά; Ναι, η δικιά του ήταν κι απόψε εκεί. Σάββατο βράδυ δεν είχε κάπου καλύτερα να πάει; Ακίνητη, με την πλάτη σε ορθή γωνία με το υπόλοιπο σώμα, και μάρτυς του ο Θεός, θα ρίσκαρε να χάσει ακόμη και τη δουλειά του σε αυτή τη δύσκολη περίοδο, αρκεί να μπορούσε να δει για λίγο τα μάτια της από κοντά. Το σχήμα των χειλιών της. Να μυρίσει το άρωμά της και να ακούσει τη φωνή της. Έτσι, για να πάψει πια να στοιχειώνει ξεδιάντροπα τα όνειρά του. Με ποιο δικαίωμα είχε μπει στα όνειρά του;

Η ματιά του έπεσε για μια στιγμή επάνω της. Το απέφευγε από την ώρα που την είδε να κάθεται για να μην αποσπάται η προσοχή του, αλλά κι αυτή ήταν μέρος της δουλειάς του. Είδε κάποιον να την πλησιάζει και μέσα του χτύπησε συναγερμός. Τον είδε να της μιλάει και να γέρνει προς το μέρος της, κι αυτή να κοιτά απλώς το ρολόι όπως έκανε πάντα, αγνοώντας τον. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα το θεωρούσε ένα απλό συμβάν. Μια ερώτηση από έναν άνθρωπο προς έναν άλλον για οτιδήποτε. Για την ώρα, για το αν περιμένει πολύ, αν άκουσε κάτι για στάσεις κατά τη βάρδια του μετρό... για το τίποτα, απλώς για να γίνει κουβέντα. Μα αυτός φαινόταν ακόμη και από μακριά έτοιμος για μετελάδες.

Πάτησε το κουμπί της ενδοεπικοινωνίας και μίλησε όσο πιο ήρεμα και επαγγελματικά μπορούσε: «Πάνο,

πήγαινε στην προβλήτα ένα για έναν έλεγχο. Κάτι δεν πάει καλά».

Ο Πάνος υπάκουσε και άρχισε να βαδίζει με γρήγορο βήμα, αφού και στο παρελθόν είχε αποδειχθεί πως το ένστικτο του προϊσταμένου του ήταν αλάνθαστο.

Φτάνοντας έριξε μια ματιά δεξιά και μια αριστερά για να καταλάβει τι ήταν αυτό που ενεργοποίησε τον συναγερμό του Βασίλη.

«Όλα καλά. Πού πάω τώρα;»

«Μείνε στη θέση σου, με τα μάτια καρφωμένα στην άκρη της προβλήτας».

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του, ακούστηκε η αγωνιώδης κραυγή μιας γυναίκας που φώναζε: «Την τσάντα μου, μου κλέψανε την τσάντα μου». Έδωσε αμέσως διαταγή με τον ασύρματο να κινητοποιηθούν οι άνθρωποι της ασφάλειας του σταθμού, και έτρεξε προς το μέρος της γυναίκας που σοκαρισμένη φώναζε ακόμη.

«Ηρεμήστε, κυρία μου. Ελάτε μαζί μου στον έλεγχο. Ίσως και τώρα ακόμη που μιλάμε να τον έχουν πιάσει και να έχετε την τσάντα σας στα χέρια σας σε λίγα λεπτά».

Η Άννα ακολούθησε τον υπάλληλο με την ελπίδα ότι θα έβγαινε αληθινός. Αλλιώς...

«Κύριε προϊστάμενε, της κυρίας της έκλεψαν την τσάντα. Μπορεί να κάτσει για λίγο εδώ μέχρι να πάω στους υπαλλήλους της φύλαξης να δω αν τον βρήκαν αυτόν που της την άρπαξε;»

«Αν;»

Ο Βασίλης άκουσε μέσα από αυτό το «αν» επιτέλους τον ήχο της φωνής της.

«Καθίστε, κυρία μου, ηρεμήστε. Θέλετε λίγο νερό;»

«Ναι, σας παρακαλώ».

Της πρόσφερε νερό και, καθώς της έτεινε το ποτήρι, τα χέρια τους ακούμπησαν. Ένιωσε να τον διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα. Τελικά ζούσε ακόμη, είχε ζωντανές αισθήσεις. Παρακολουθούσε κάθε κίνησή της τόσο από επαγγελματικό, αλλά και ανθρώπινο ενδιαφέρον, όσο και αντρικό. Κατέγραφε στο μυαλό του καθετί δικό της, έτσι, για να έχει μια μάσκα οξυγόνου όταν ένιωθε να πνίγεται. Την άφησε μερικά λεπτά να ηρεμήσει, έδωσε οδηγίες στον συνάδελφο να αναλάβει για λίγο το πόστο του, και έβγαλε από το συρτάρι του γραφείου του μια υπεύθυνη δήλωση για να συμπληρώσει τα στοιχεία της κυρίας.

«Θα ήθελα τα στοιχεία σας για να συμπληρώσουμε μια δήλωση απώλειας, σε περίπτωση που δε βρεθεί η τσάντα σας ώστε να τη χρησιμοποιήσετε στην αστυνομία για να βγάλετε καινούργια έγγραφα».

«Πρέπει να βρεθεί η τσάντα μου, κύριε. Πρέπει».

Ο Βασίλης δε μίλησε. Η αγωνία της κλεινόταν όλη σε αυτό το «πρέπει», κι έτσι της έδωσε χρόνο να ανασυντάξει λίγο τις δυνάμεις της. Τι ψεύτης που έγινε στα ξαφνικά. Ο ίδιος ήθελε χρόνο για να συμπληρώσει στη δήλωση του μυαλού του τα στοιχεία του προσώπου της. Επιτέλους έβλεπε τα μάτια της. Καστανά, με διάσπαρτες πράσινες κηλίδες, αλλά θλιμμένα, που έκαναν το πράσινο ακόμη πιο σκοτεινό. Μικρές

ανεπαίσθητες ρυτίδες γύρω από τα μάτια και τα χείλη φανέρωναν πως ήταν μια γυναίκα ώριμη αλλά και προβληματισμένη. Τα μαλλιά της μύριζαν όμορφα, λουλούδια του αγρού. Πόσα χρόνια πίσω τον πήγε αυτή η μυρωδιά...

Σύνελθε, Βασίλη!

Της έτεινε το χέρι σε μια ευγενική αλλά και επαγγελματική χειραψία, στο πλαίσιο της ευγένειας, αλλά και της ανάγκης του να έχει για λίγο το ντελικάτο άσπρο χέρι της μέσα στο δικό του.

«Βασίλης Ιωάννου».

«Άννα Φιλίππου».

Ο Βασίλης χαμογέλασε μέσα του. Πάει το «εκείνη», σκέφτηκε. Απόκτησε όνομα, υπόσταση, εικόνα, μυρωδιά, μια μυρωδιά θηλυκή και αέρινη.

«Κυρία Φιλίππου, συμπληρώστε, παρακαλώ, τη δήλωση, κι όταν είστε έτοιμη, θα σας συνοδεύσω στο τμήμα φύλαξης του σταθμού να δούμε τι έχει γίνει».

Η Άννα έσκυψε πάνω στη δήλωση και με τρεμάμενα δάχτυλα άρχισε να καταγράφει το περιεχόμενο της τσάντας της. Κλειδιά, καλλυντικά, μια ατζέντα, μια μικρή δερμάτινη θήκη με δύο πιστωτικές κάρτες και το πορτοφόλι της. Μέσα σε αυτό είχε την ταυτότητά της και τριακόσια εξήντα ευρώ από το επίδομα ανεργίας που είχε βγάλει πριν από μερικές ώρες από το μηχάνημα ανάληψης χρημάτων του σταθμού. Τριακόσια εξήντα ευρώ και κάτι ψιλά που είχαν περισσέψει από τα ψίχουλα που της πετούσε με απαξίωση ο Χρήστος στο τραπέζι κάθε πρωί για να δείχνει ποιος

είναι το αφεντικό τώρα πια στο σπίτι. Καθώς υπέγραφε τη δήλωση, διαπίστωσε πως ήταν ένα άτομο χωρίς ταυτότητα, και χωρίς λεφτά, και δε διέφερε σε τίποτε από τα υπόλοιπα άτομα που τριγύριζαν άσκοπα ή σκόπιμα στον σταθμό, ψάχνοντας κάποια ευκαιρία να αρπάξουν ό,τι βρουν για να επιβιώσουν. Όχι, δε θα έκλαιγε μπροστά σε ξένους ανθρώπους. Δε θα επέτρεπε σε κανέναν να τη δει να σπάει. Αργότερα, μόνη της... στην πολυθρόνα της.

Σηκώθηκε από την καρέκλα της και κοίταξε τον κύριο Ιωάννου σταθερά στα μάτια. Τσάκωσε το βλέμμα του να την κοιτάζει έντονα, και αμέσως μετά άκουσε τη φωνή του να της λέει «πάμε».

Η τσάντα βρέθηκε λίγη ώρα αργότερα πεταμένη κάπου απόμερα, αλλά άδεια. Η Άννα κοίταξε μέσα της και βρήκε τη ζωή της όπως είχε καταντήσει το τελευταίο διάστημα: άδεια. Φτάνοντας στην έξοδο του σταθμού, συνειδητοποίησε πως δεν είχε ούτε ένα εισιτήριο για να γυρίσει σπίτι της. Κάθισε κουρασμένα στα σκαλιά που οδηγούσαν στη γνωστή έξοδο. Μόνο για λίγο, ίσα να της φύγει η ζαλάδα που είχε μουδιάσει από το συμβάν και το κρύο τα μέλη της.

Όχι, δεν επιτρέπεται να λυγίσεις... μάλωσε τον εαυτό της. Σηκώθηκε και βγήκε έξω στην πλατεία Συντάγματος, κι άρχισε να προχωρά μηχανικά, λες και η ίδια υπάκουε στις διαταγές του εγκεφάλου που όριζε τα μέλη της και τις κινήσεις της. Σήκω, περπάτα, φάε, πиеς, ζήσε...

Ένα άδειο παγκάκι την καλούσε και δεν αντιστάθη-

κε να ξαποσταίνει, αφού η ζαλάδα συνεχιζόταν. Σωριάστηκε πάνω στο υγρό του ξύλο και ακούμπησε τα δάχτυλά της στον κορμό μιας νεραντζιάς που ήταν ακριβώς δίπλα της. Τα δάχτυλά της χάιδεψαν τον λείο κορμό της συναντώντας πού και πού μικρά εξογκώματα σαν σπυράκια σε νεανικό πρόσωπο. Το πρόσωπο του γιου της ξεπήδησε μέσα από το μυαλό της και γαλήνεψε την έκφρασή της. Πόσο της έλειπε...

Έκανε κρύο, και η υγρασία περόνιαζε το κορμί της. Η ερημιά της πλατείας άρχιζε να τη φοβίζει και σηκώθηκε να φύγει. Που να πάρει, γιατί ζαλιζόταν έτσι σήμερα; Με κόπο προσπάθησε να θυμηθεί από πότε είχε να φάει, και η μνήμη της της έριξε χαστούκι. Από χθες, ηλίθια.

«Κυρία Φιλίππου... ευτυχώς σας πρόλαβα».

Η φωνή του κυρίου Ιωάννου αναπτέρωσε το ηθικό της κι αυτό το «ευτυχώς» και τις ελπίδες της.

«Βρήκατε το πορτοφόλι μου;»

«Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι δύσκολο να βρεθεί. Ωστόσο η ταυτότητά σας φαίνεται πως του ήταν άχρηστη του δράστη και την πέταξε σε σημείο που ευτυχώς μπορέσαμε να τη βρούμε. Ένα πρόβλημα λιγότερο, λοιπόν».

Χαμογελώντας ευγενικά αλλά και αδιάφορα έτεινε το χέρι της να την πάρει και ψιθύρισε ένα «ευχαριστώ» ευγένειας.

«Θα μου επιτρέψετε να σας συνοδεύσω στο σπίτι σας; Είναι αργά, κάνει κρύο και δεν έχετε χρήματα. Πού μένετε;»

«Όχι, σας ευχαριστώ, ήδη έχετε κάνει αρκετά για μένα απόψε. Έτσι κι αλλιώς δε μένω μακριά, θα πάω με τα πόδια».

«Όπως νομίζετε. Τουλάχιστον επιτρέψτε μου να σας δώσω δύο εισιτήρια για παν ενδεχόμενο. Επίσης θα ήθελα να κρατήσετε το τηλέφωνό μου σε περίπτωση που χρειαστείτε μάρτυρα όταν θα πάτε στην αστυνομία για να δηλώσετε την απώλεια λόγω κλοπής για να εκδώσετε καινούργια έγγραφα κι ό,τι άλλο χρειάζεστε».

«Σας παρακαλώ, σημειώστε κι εσείς το τηλέφωνό μου, κι αν βρεθεί κάτι άλλο, ειδοποιήστε με».

Έγινε η ανταλλαγή τηλεφώνων και αυτό σηματοδότησε κάτι που εκείνη τη στιγμή κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει.

Ο Βασίλης τής έσφιξε για λίγο το χέρι, ίσως λίγο παραπάνω απ' ό,τι επιτρέπουν οι κανόνες ευγένειας, και είπε: «Εντάξει, μένετε ήσυχη. Καληνύχτα σας και... να προσέχετε».

Έκαναν μεταβολή ο καθένας σε διαφορετική κατεύθυνση και χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Η Άννα κοίταξε το ρολόι της και χάρηκε όταν διαπίστωσε ότι προλάβαινε το τελευταίο λεωφορείο. Κατευθύνθηκε στη στάση της και έχωσε τα χέρια στις τσέπες του παλτού της για να ζεσταθούν και με έκπληξη άγγιξε το κινητό της. Πώς δεν το σκέφτηκε νωρίτερα να πάρει τον Χρήστο για να τον ειδοποιήσει να έρθει;

Άνοιξε το κινητό της και δε βρήκε ούτε μία κλήση,

ούτε ένα μήνυμα, κι ας ήταν έστω και αδιάφορο. Ένα «πού βρίσκεσαι» στολισμένο με τα νεύρα του, που θα το συνόδευε η προσφιλής του έκφραση «που να πάρει ο διάολος». Τίποτα.

Τον κάλεσε εκείνη, έστω για να του δώσει μια τυπική αναφορά για την καθυστέρησή της. «Ο συνδρομητής που καλείτε έχει πιθανόν το τηλέφωνό του απενεργοποιημένο. Αφήστε το μήνυμά σας...» Τι μήνυμα να του αφήσει; Τι νόημα έχει να αφήνεις μήνυμα σε ένα λευκό συναίσθημα;

Με το βλέμμα να διαπερνά το βρόμικο παράθυρο του λεωφορείου και το πνεύμα ελεύθερο να σκέφτεται ό,τι θέλει, αποφάσισε να χρωματίσει τα συναισθήματα και να τα ταξινομήσει ηλικιακά, σαν άσκηση μνήμης λίγο πριν από το συναισθηματικό Αλτσχάιμερ.

Στην ηλικία των είκοσι έχει το χρώμα της τρέλας και του πάθους. Της φωτιάς και της καταιγίδας. Έντονα στοιχεία, που εκμηδενίζουν βούληση και λογική. Του έρωτα. Κι όταν ο έρωτας κερδίζει, ο άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με την προσωπική του ήττα. Χάνει τον έλεγχο, τον ύπνο του, τον εαυτό του, τον εγωισμό του, αλλά είναι τόσο γλυκιά αυτή η ήττα που την καλοδέχεται.

Στα τριάντα έχει το χρώμα του πανικού. Ο χρόνος κυλάει κι εσύ, μέσα στον προσωπικό σου αγώνα για επιβίωση και κοινωνική και επαγγελματική καταξίωση, διαπιστώνεις πως οι γύρω σου φτιάχνουν οικογένειες κι εσύ ισολογισμούς. Έχεις κι ένα βιολογικό ρολόι που σου θυμίζει πως ο ρόλος σου είναι να γίνεις γο-

νιός για να διαιωνίσεις το σπάνιο είδος της ανθρωπότητας, οπότε νικά ο πανικός και χάνεται η ελευθερία.

Στα σαράντα έχει το χρώμα της χαμένης ευκαιρίας. Αν όχι τώρα, πότε; Έχουν περισσέψει και μερικά ψήγματα από τα προηγούμενα χρώματα ίσα ίσα για τα μερεμέτια, λίγος έρωτας ακόμη, λίγη παραγωγικότητα ακόμη, οπότε ντου στην ευκαιρία λίγο πριν χαθεί.

Και μετά τα πενήντα, έχει το χρώμα της συνήθειας. Της ζεστής αγκαλιάς που χωρίς αυτή δεν μπορείς να κοιμηθείς. Της τρυφερής χειρονομίας, της ανθρώπινης παρουσίας δίπλα σου, της σιωπής που λέει περισσότερα από τις λέξεις και της ματιάς που φανερώνει περισσότερα από όσα φανερώνονται.

Μα μέσα σε όλους αυτούς τους χρωματισμούς είναι κάπου κρυμμένο και το λευκό. Το τίποτα. Πότε έφτασε στο τίποτα, πότε το ξέθαψε; Πότε έφτασε στο τέρμα το λεωφορείο; Πότε έφτασε στο τέρμα ο γάμος της;

Η Άννα, η σιδηρά κυρία μιας μεγάλης εταιρείας στην οποία αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά και για την οποία θυσίασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της εις βάρος της οικογένειάς της, ξαφνικά απολύεται. Η κρίση, που μέχρι χθες δεν την άγγιζε, τυλιγμένη καθώς ήταν στο κουκούλι της δύναμης και της αλαζονείας της, χτύπησε και τη δική της πόρτα.

Από τη μία μέρα στην άλλη, έρχεται αντιμέτωπη με όσα επιμελώς έκρυβε κάτω από το χαλάκι της ζωής της, γιατί δεν είχε τον χρόνο να ασχοληθεί μαζί τους. Διαπίστωσε πως η κρίση είχε επεκταθεί στον γάμο της, στις αξίες της, στον κοινωνικό της περίγυρο...

Ο πρώτος που θα εγκαταλείψει το καράβι που βουλιάζει είναι αυτός που νόμιζε για καπετάνιο της, ο άντρας της. Δεν του αρέσει η σκουριασμένη πανοπλία της, την είχε μάθει δυνατή, την είχε μάθει αρχηγό, είχε δεδομένη τη μόνιμη προσφορά της.

Όμως η Άννα είναι γεννημένη ηγέτιδα, όπως συνήθιζε να λέει ο πατέρας της, και θα καταφέρει έστω και με τρικυμίες, έστω και με απώλειες, να οδηγήσει το καράβι της σε απάνεμο λιμάνι. Θα ρίξει άγκυρα στη ζωή του Βασίλη και θα εκπλαγεί όταν μάθει πως η μοίρα τους ήθελε μαζί από την αρχή, αλλά η ζωή αλλιώς τα είχε σχεδιάσει. Μα στ' αλήθεια, ποιος κατάφερε ποτέ να αλλάξει ή να σβήσει όσα είναι γραπτό να γίνουν;

Ένα δυνατό και επίκαιρο μυθιστόρημα για την κρίση που γεννά κρίσεις αξιών, ιδεών, χαρακτήρων, αλλά και δευτέρες ευκαιρίες για όσους τολμούν!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0515-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14197

Ε Σ Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η